

skaden skyldes krigshandlinger, krigslignende handlinger, borgerkrig eller oprør. Krigshandlingen må her være den direkte årsag. Hvor dette ikke er tilfældet, og der alene er tale om en indirekte årsag, må ejeren være ansvarlig. Dernæst er ejeren ansvarsfri, såfremt skaden skyldes en naturbegivenhed af en betydelig størrelse, som ikke kunne forventes på det pågældende sted på det konkrete tidspunkt.

I de to følgende punkter b) og c) [nr. 2 og 3] kræves det yderligere, at skaden i sin helhed er forårsaget af en af de nævnte begivenheder, nemlig typisk sabotage, fejl eller forsømmelser fra myndigheders side med hensyn til at vedligeholde fyr og lignende hjælpemidler for navigeringen. Dette medfører, at såfremt skaden kun delvis er forårsaget af en af de under b) eller c) [nr. 2 eller 3] nævnte begivenheder, er ejeren dog ansvarlig. Er skaden derimod delvis forårsaget af begivenheder, som nævnt under b) [2] og delvis af begivenheder som nævnt under c) [3] og der ikke er andre årsager til skaden, er ejeren ansvarsfri. Tilsvarende vil være tilfældet, såfremt skaden delvis skyldes sabotage, men i øvrigt er forårsaget af en krigshandling.

Bevisbyrden for, at de ansvarsfritagende begivenheder foreligger, påhviler ejeren.

Stk. 2 gengiver Bunkerskonventionens artikel 3, stk. 4, og indeholder en bestemmelse om, at ejerens ansvar kan nedsættes eller helt bortfalde, hvis han beviser, at skadelidte forsætligt eller uagtsomt har medvirket til skaden.

Til § 185

Bestemmelsen inkorporerer Bunkerskonventionens artikel 3, stk. 5 og 6, artikel 4, stk. 1 samt en resolution om beskyttelse af personer, der foretager rimelige forholdsregler for at afværge eller begrænse forureningsskade, som blev vedtaget på konferencen.

Stk. 1 udelukker, at ansvar for forureningsskade kan rejses efter andre ansvarsregler end dem, der er indeholdt i kapitlet. Bunkerskonventionens regler finder ikke anvendelse på forureningsskade omfattet af 1992-ansvarskonventionen, jf. Bunkerskonventionens artikel 4, stk. 1. Reglerne i det foreslåede kapitel 9 a finder således ikke anvendelse på forureningsskade omfattet af kapitel 10. Det er ikke skønnet nødvendigt at medtage en udtrykkelig regel om dette, da forureningsskade i dette kapitel i udkastets § 183, stk. 2, er defineret som skade, der følger af bunkersolie, der i § 183, stk. 3, er defineret som olie til skibets fremdrift i modsætning som olie i last. Da også bunkersolie i de skibe, der er omfattet af kapitel 10, er omfattet af kapitel 10, undtages sådan bunkersolie fra kapitel 9 a i § 183, stk. 3. Muligheden for at anvende reglerne i ud-

kastet på tilfælde, der omfattes af kapitel 10, er således afskåret.

Bunkerskonventionen indeholder ingen selvstændige regler om ansvarsbegrænsning, men henviser i artikel 6 til ansvarsbegrænsning efter Globalbegrænsningskonventionen. Globalbegrænsningskonventionens regler er indarbejdet i søloven kapitel 9, hvorfor bestemmelsen henviser dertil. Det fremgår ikke helt klart af Bunkerskonventionen, hvorvidt krav i henhold til Bunkerskonventionen er underlagt globalbegrænsning sammen med alle andre eventuelle krav inden for det samme fælles begrænsningsbeløb, eller om bunkerskrav tillige separat kan gøres gældende mod den tvungne forsikring og således opnå en bedre dækning end andre krav. Af forarbejderne til konventionen fremgår det imidlertid, at krav i medfør af Bunkerskonventionen indgår på lige fod i globalbegrænsningsfonden (Rapporten fra LEG 78, par. 117). Bestemmelsen berører ikke det generelle princip om retten til ansvarsbegrænsning i kapitel 9, men da de øvrige kapitler i søloven om ansvar for forureningsskade indeholder udtrykkelige bestemmelser om ansvarsbegrænsning er det fundet hensigtsmæssigt også at medtage en bestemmelse derom her. Endvidere må henvisningen til Globalbegrænsningskonventionen i Bunkerskonventionens artikel 6 medføre, at retten til ansvarsbegrænsning også kan påberåbes ved fuldbyrdelse i Danmark af domme fra stater, der alene er tilsluttet Bunkerskonventionen, men ikke Globalbegrænsningskonventionen, og såfremt kravet ville være underlagt ansvarsbegrænsning, hvis sagen havde været anlagt i Danmark.

Stk. 2 opregner i lighed med § 193, stk. 2, en række persongrupper, som besætningsmedlemmer og bjærgere mv., som er undtaget fra ansvar. Hvor § 193, stk. 2, direkte er baseret på artikel III, stk. 4, i 1992-ansvarskonventionen, er tilsvarende undtagelser ikke medtaget i Bunkerskonventionen. Til trods for, at man på konferencen ikke kunne nå til enighed om at medtage disse undtagelser, vedtog man en resolution hvorefter medlemslandene opfordredes til at indføre sådanne undtagelser i forbindelse med implementeringen. Undtagelsen i § 193, stk. 2, litra c, [§ 193, stk. 2, nr. 3] om reder eller disponent, der ikke er ejer af skibet og befragtere mm. er imidlertid ikke medtaget i denne bestemmelse eller i resolutionen, da disse persongrupper i modsætning til kapitel 10 er gjort ansvarlige i medfør af § 183, stk. 1, jf. stk. 4. I litra d [nr. 4] kan forholdsregler, der er i strid med den kompetente offentlige myndigheds instrukser, sædvanligvis ikke være at anse for rimelige.